

lavet herhjemme, mere eller mindre i det mindste. Hvad ondt var der i, at Staten paa sine Hospitaler, Aandssvageanstalter og lignende Anstalter havde et rigeligt Lager af Linned, Sengklæder og andre Varer, som kunde væves til dette Formaal. Skulde det kunne genere nogen, at Staten havde Partier af Klæde liggende til Uniformer til Betjente og Funktionærer — saa længe vi har Soldater, vel ogsaa til dem. Der er talrige Omraader, hvor en saadan Virksomhed var højst rimelig, og hvis man vilde fremme en virkelig Samfundsøkonomi, burde man bestræbe sig for at imødekomme denne Anfaling. Men i Stedet for paa den Maade at forøge Skatteevnen og Købeevnen ønsker dette Ministerium intet foretaget. Dødsstilhed skal der helst herske om dette Spørgsmaal. Det er en daarlig Trøst, en ringe Hensyntagen til den Befolkning, der lider under disse Krisetilstande. Jeg har aldrig sagt, at man ved Statsforanstaltninger er i Stand til helt og holdent at ophæve denne Krise, men man er utvivlsomt i Stand til at beskæftige adskillige af de arbejdsløse paa sund og gavnlig Maade, og man behøver aldeles ikke, saaledes som man har gjort, at kræve 25 pCt. Lønnedsættelse for overhovedet at gøre den Indrømmelse at inddrage Arbejdsløshedsunderstøttelsen og give Folk Arbejde i Stedet.

Det blev altsaa den højtærede Handelsminister, der fik den Opgave at klare Industrikrisen, og hans Tale i Gaar Aftes var for saa vidt opsigtsvækkende, dels ved dens Smaalighed paa visse Punkter, men ogsaa fordi den betegnede en Tilbagevenden fra det Standpunkt, som vi for en Uge eller to siden, eller hvor længe det nu er, troede, at Ministeriet nu var kommet til, til den absolutte Uvirksomhed. De 8 Punkter, som tog sig ud af noget, blev i Aftes visket ud, saadan nogenlunde lempeligt. Jeg har en Dag i min Glæde over de 8 Punkter udtalt mit Partis Anerkendelse af, at man med disse betraadte en Vej, som syntes at kunne føre til nogen Beskæftigelse, og Industrien tog mod disse Punkter som en Begyndelse, den tilsyneladende var glad for. I Dag er der vist ingen, der takker Handelsministeren for de 8 Punkter. Jeg har forhørt mig i Industri Kredse, jeg ved, man er bestyrtet dér, som mange var det her i Aftes. I Virkeligheden blev ethvert Haab om, at der skulde foretages noget for at løse Krisen, eller dog lindre den nævneværdigt, slaaet ned. Den Teori, som synes at være den herskende, om Undergangens Nødvendighed, har altsaa sejret, og nu

sidder man fortsat og følger Krisens Udvikling og Forløb og bilder sig ind, at det er god Lægekunst ikke at gribe ind mod Sygdommen. Handelsministerens Tale om de 8 Punkter, som tidligere var at opfatte som Indrømmelser, var jo fuld af Betæneligheder, fremhævende Vanskeligheder, modererende, hvad der var opfattet som Indhold i disse 8 Punkter, saaledes at man nu staar med en levende Følelse af, at de 8 Punkter er næsten ingenting. Den hele Klaring af Situationen bundede ud i det, som bestandig er det, Vanskelighederne munder ud i: en Kommission, en Undersøgelse i et Udvalg. Nu er der gaaet halvandet Aar under den højtærede Regerings Førerskab med Undersøgelser, Udsættelser, Overvejelser og Taler, halvandet Aar er gaaet uden Forsøg paa positive Foranstaltninger. Og nu begynder man altsaa igen. Efter for nogle Dage siden at have proklameret nogle Indrømmelser og visket dem ud igen i Gaar Aftes, begynder man altsaa paa en ny Undersøgelse, foreløbig med et Udvalg paa 6 sagkyndige, senere suppleret med flere sagkyndige, sagde Handelsministeren; dér begynder man nu en sagkyndig Bedømmelse af Situationen. Det kan vist blive en lang og besværlig Vej; saa skal Rigsdagen en Gang have Sagen, naar de sagkyndige har klaret Begreberne; og saa faar vi Forslag om Bevillinger. Men der er vist ingen Tvivl om, at Vinteren gaar jo nok, at Antallet af arbejdsløse forøges; og det er vel neppe værd at tænke paa, hvad Foraaret eller Sommeren kan bringe.

Der er jo kun det Haab, at Industriens Indehavere inden Foraaret og Sommeren maa frigøre sig for det nuværende Ministerium; thi under dette Ministerium er der jo ikke Haab om noget. Jeg ser af Referater i Dagblade i Dag, at det ærede Medlem Hr. Holstein har stillet den Mulighed i Udsigt ved et Møde i Aarhus en af de sidste Dage. Jeg ved ikke, hvor meget denne enlige Røst betyder. Det gamle Ord siger jo, at een Svale betyder ikke Sommer; men naar man har set den første Svale, er der alligevel ved at komme Foraaret og Sommer i Luften. Maaske er det den første Svale, som har hævet sig derovre i Aarhus. For store Dele af Befolkningen vil det i alt Fald være det Haab, man nu klynger sig til. Efter at man har haabet paa Regeringsforanstaltninger i den Rigsdag, som nu er inde, efter at man har stolet paa, at denne Rigsdag maatte bringe visse kraftig virkende Foranstaltninger, der indskrænkede Arbejdsløsheden, uden at der er sket noget, og uden